

A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (hatodik tanács)

2008. április 8.*

A C-503/07 P. sz. ügyben,

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2007. november 14-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a **Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH** (székhelye: Aachen [Németország], képviselik: H. Posser és S. Altenschmidt Rechtsanwälte)

fellebbezőnek

a többi fél az eljárásban:

a **Fels-Werke GmbH** (székhelye: Goslar [Németország]),

felperes az elsőfokú eljárásban,

a **Spenner-Zement GmbH & Co. KG** (székhelye: Erwitte [Németország])

felperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: U. Wölker, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök, P. Kūris és C. Toader (előadó) bírák,

főtanácsnok: J. Mazák,
hivatalvezető: R. Grass,

figyelemmel a fellebbező kérelmére, hogy a Bíróság a jelen ügyet eljárási szabályzatának 62a. cikke alapján gyorsított eljárásban bírálja el,

a főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

¹ Fellebbezésében a Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (a továbbiakban: fellebbező) az Elsőfokú Bíróság T-28/07. sz., Fels Werke és társai kontra Bizottság

ügyben 2007. szeptember 11-én hozott végzésének (EBHT 2007., II-98*. o., a továbbiakban: megtámadott végzés) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben az Elsőfokú Bíróság a Németországi Szövetségi Köztársaság által a 2008-tól 2012-ig tartó időszakra vonatkozóan közölt, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kiosztására vonatkozó nemzeti tervről szóló 2006. november 29-i K(2006) 5609 bizottsági határozat (a továbbiakban: vitatott határozat) részleges megsemmisítése iránti keresetet, mint elfogadhatatlant, elutasította.

Jogi háttér

- 2 Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 275., 32. o.; magyar nyelvű külön kiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.) 1. cikke szerint 2005. január 1-jétől létrehoznak egy rendszert (a továbbiakban: a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszere) az üvegházhatású gázok, különösen a szén-dioxid kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében.
- 3 A 2003/87 irányelvet, a 2. cikke szerint, az I. mellékletben felsorolt tevékenységekből származó kibocsátásokra kell alkalmazni, amelyek közé az üvegyártás is tartozik.
- 4 A 2003/87 irányelv 11. cikke alapján a kibocsátási egységek kiosztására vonatkozó első időszak (a továbbiakban: első kiosztási időszak) 2005-től 2007-ig, míg a második időszak (a továbbiakban: második kiosztási időszak) 2008-tól 2012-ig tart.

5 A 2003/87 irányelv 9–11. cikke szabályozza részletesen azokat a feltételeket és eljárásokat, amelyek alapján az illetékes nemzeti hatóságok a kibocsátási egységeket a nemzeti kiosztási terv (továbbiakban: NKT) szerint az ipari létesítményeknek az említett két kiosztási időszak alatt kiosztják.

6 A 2003/87 irányelv 9. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőket írja elő:

„A 11. cikk (1) és (2) bekezdésében említett minden egyes időszak vonatkozásában minden tagállam kidolgozza saját nemzeti tervét, hogy összesen hány egységet kíván az adott időszakra kiosztani, és azokat miként kívánja kiosztani. A tervet tényszerű és átlátható követelményrendszerre kell alapozni, ideértve a III. mellékletben felsoroltakat, illetve a közvélemény észrevételeinek megfelelő figyelembevételét. [...]”

7 A 2003/87 irányelv 9. cikke (1) bekezdésének második albekezdése kötelezően előírja a tagállamoknak, hogy minden kiosztási időszakra vonatkozóan tegyenek közzé nemzeti tervet, és arról értesítsék a Bizottságot és a többi tagállamot.

8 A 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése a következőket írja elő:

„A Bizottság a tagállam nemzeti kiosztási tervéről szóló (1) bekezdés szerinti értesítés megküldésétől számított három hónapon belül elutasíthatja az adott tervet vagy annak egy részét, amennyiben az nem áll összhangban a III. mellékletben felsorolt követelményekkel vagy a 10. cikk tartalmával. A tagállam csak akkor hozhatja meg a 11. cikk (1) vagy (2) bekezdésében meghatározott határozatokat, ha a Bizottság elfogadta a javasolt módosításokat. A Bizottság az elutasító határozatát megindokolja.”

- 9 A 2003/87 irányelv 10. cikke szerint az első kiosztási időszakra a tagállamok az egységek legalább 95%-át térítésmentesen osztják ki.
- 10 A 2003/87 irányelv 11. cikke az egységek kiosztása és kiadása kapcsán az alábbiakat írja elő:

„(1) A 2005. január 1-jével induló hároméves időszakra vonatkozóan minden tagállam eldönti, hogy az adott időszakra hány egységet fog kiosztani összesen, valamint az egyes létesítmények üzemeltetőinek tételesen. Ezt a döntést legalább három hónappal az időszak kezdete előtt kell meghozni a 9. cikknek megfelelően elkészített és a 10. cikkel összhangban álló nemzeti kiosztási terv alapján, a közvélemény észrevételeinek megfelelő figyelembevételével.

(2) A 2008. január 1-jével kezdődő ötéves időszakra, valamint az azt követő ötéves időszakokra vonatkozóan minden tagállam eldönti, hogy az adott időszakra hány egységet fog kiosztani összesen, valamint megkezdi az egységek egyes létesítmények üzemeltetői számára történő kiosztására irányuló eljárást. Ezt a döntést a tagállam saját, a 9. cikknek megfelelően elkészített és a 10. cikkel összhangban álló nemzeti kiosztási terve alapján, a közvélemény észrevételeinek megfelelő súlyú figyelembevételével kell meghozni, legalább 12 hónappal a tárgyidőszak kezdete előtt.

(3) Az (1) vagy (2) bekezdés alapján hozott döntéseket a Szerződés követelményeivel, különösen annak 87. és 88. cikkével összhangban kell meghozni. A kiosztásról történő döntéshozatalkor a tagállamoknak tekintettel kell lenniük annak szükségességére, hogy az új belépők számára hozzáférést kell biztosítani a kibocsátási egységekhez. [...]”

11 A 2003/87 irányelv III. melléklete tizenegy követelményt sorol fel, amelyeknek az NKT meg kell hogy feleljen.

12 A 2003/87 irányelv III. mellékletének (5) és (10) követelménye így szól:

„(5) A Szerződés követelményei és különösen annak 87. és 88. cikke értelmében a terv nem tehet különbséget a vállalkozások és ágazatok között oly módon, hogy bizonyos vállalkozásokat vagy tevékenységeket indokolatlan előnyben részesít.

[...]

(10) A tervnek az ezen irányelv hatálya alá tartozó létesítmények jegyzékét és az egyes létesítmények számára kiosztani kívánt kibocsátási egységek mennyiségét is tartalmaznia kell.”

13 A 2003/87 irányelv 13. cikke (1) bekezdése szerint az egységek azokra a kibocsátásokra érvényesek, amelyek abban az időszakban valósultak meg, amelyekre kiadták azokat.

A jogvita előzménye

14 A megtámadott végzésből kiderül, hogy a fellebbezőnek Porzban (Németország) üvegyártó üzeme van. Az Umweltbundesamt (szövetségi környezetvédelmi hatóság)

2004. december 16-i határozatával a fellebbező létesítménye egy részének, amelyet a 2003. és a 2004. évben helyeztek üzembe, a német NKT (a továbbiakban: NKT I) és a 2004. augusztus 26-i Zuteilungsgesetz (a kibocsátási egységek kiosztásáról szóló német törvény, BGBl. 2004. I., 2211. o., a továbbiakban: ZuG 2007) 8. §-a alapján az első kiosztási időszakra kibocsátási egységeket osztott ki.

- 15 A ZuG 2007 8. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint az érintett létesítmény vonatkozásában az üzembe helyezés évét követő tizenkét naptári évben nem alkalmaznak teljesítési tényezőzt.
- 16 A ZuG 2007 2. §-a értelmében e törvény vonatkozó rendelkezései, amennyiben e törvény másképp nem rendelkezik, kizárólag az első kiosztási időszakra érvényesek.
- 17 Továbbá a 2004. július 8-i Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie 2003/87/EG über ein System für den Handel mit Treibhausgasemissionszertifikaten in der Gemeinschaft (az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei közösségi kereskedelmi rendszerének létrehozásáról szóló 2003/87/EK irányelv átültetéséről szóló német törvény, BGBl. 2004. I., 1578. o., a továbbiakban: TEHG), 7. §-a kimondja többek között, hogy minden egyes kiosztási időszakra alkotott NKT egy-egy kiosztási törvény alapját képezi, és hogy a kiosztás e törvény alapján történik.
- 18 A TEHG 9. §-ának (1) bekezdése alapján minden létesítményüzemeltetőnek joga van ahhoz, hogy számára kibocsátási egységeket osszanak ki. A TEHG 9. §-ának (2) bekezdése alapján a kiosztás mindig egy tevékenységre és egy kiosztási időszakra érvényes.

- 19 Végül a TEHG 10. §-ának (1) bekezdése előírja, hogy minden kiosztásnak előfeltétele az illetékes hatósághoz benyújtott írásbeli kérelem.
- 20 A Németországi Szövetségi Köztársaság 2006. július 4-én küldte meg a Bizottságnak a második kiosztási időszakra vonatkozó NKT-t (a továbbiakban: NKT II), a 2003/87 irányelv 9. cikk (1) bekezdése szerint.
- 21 Mint az NKT I, úgy az NKT II is tartalmazza a 6.1 fejezetében a kiosztási szabályokat azon meglévő létesítmények (Bestandsanlagen) vonatkozásában, amelyeket 2002. december 31-ig helyeztek üzembe. Az ipari szektorban a létesítményekre érvényes teljesítési tényező 0,9875.
- 22 Az NKT II 6.2 fejezetének „A ZuG 2007 8. §-a szerinti kiosztás” alcímében az található, hogy a ZuG 2007 8. §-a szerinti kibocsátási egységek számának kiszámításánál a 2003. január 1-je és 2004. december 31-e között üzembe helyezett létesítmények esetén az üzembe helyezéstől számított tizenkét hónap időtartam alatt nem alkalmaznak teljesítési tényezőt.
- 23 A vitatott határozattal a Bizottság az NKT II-t részben elutasította. A vitatott határozat 1. cikkének 2. pontjában a Bizottság megállapította, hogy a kiosztásnak az NKT II 6.2 fejezete „A ZuG 2007 8. §-a szerinti kiosztás” alcímében előírt szabályai a 2003/87 irányelv III. mellékletének (5) követelményével összeegyeztethetetlenek, mivel azok eredményeként az érintett létesítmények az egyébként hasonló meglévő, az általános kiosztási rendszer hatálya alá tartozó létesítményekkel szemben indokolatlan előnyben részesülnek.

- 24 A Bizottság álláspontja szerint ugyanis a kibocsátási egységeknek bizonyos tevékenységi körök esetében kevésbé szigorú teljesítési tényező alkalmazásával történő ingyenes kiosztása eredményeképpen egyes vállalkozások szelektív gazdasági előnyhöz jutnak, amely a versenyt torzítja, vagy a verseny torzításával fenyeget, a tagállamok közötti kereskedelmet befolyásolja, és ennek következtében esetleg az EK 87. és 88. cikkbe ütköző állami támogatást valósít meg.
- 25 A Bizottság csupán annyit ismer el, hogy egy adott tetszőleges kiosztási időszakban a kibocsátási egységek kiosztása a meglévő létesítmények részére történhet más szempontok szerint, mint a 2003/87 irányelv 3. cikkének h) pontja szerinti „új piaci résztvevőknek” való kiosztás, amelyeket ezáltal az irányelv különleges kategóriaként elismer. A hasonló megkülönböztetett elbánást igazoló indok a következő kiosztási időszakban azonban már elenyészik, mivel az eredetileg új piaci résztvevők maguk is meglévő létesítményekké válnak, amelyekre vonatkozóan hasonló adatok állnak rendelkezésre, mint a többi meglévő létesítményre.
- 26 A vitatott határozat 2. cikkében a Bizottság kimondta, hogy nem lenne ellenvetése az NKT II-vel szemben, ha a Németországi Szövetségi Köztársaság az egyenlőtlen bánásmódot megszüntetné, és az alábbi változtatást tenné, amelyről a Bizottságot értesítené:

„Az első kereskedési időszak kiosztási garanciái, amelyek az [NKT II] 6.2 fejezetében „A ZuG 2007 11. §-a szerinti egyéb új létesítmények” és „A ZuG 2007 8. §-a szerinti kiosztás” [...] alcímek alatt vannak szabályozva, nem alkalmazandók olyan módon, hogy az érintett létesítmények a kiosztás során előnyben részesülnek a más hasonló, meglévő létesítményekkel szemben, amelyekre az általános kiosztási szabályok érvényesek, tehát az előbbiekre ugyanazon kibocsátási tényezők érvényesek, mint a más hasonló, meglévő létesítményekre [...]”

A megtámadott végzés

- 27 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. február 7-én érkezett keresetlevelében a fellebbező a vitatott határozat hatályon kívül helyezését kérte.
- 28 Ugyanazon a napon benyújtott külön kérelmében a fellebbező az ügy gyorsított eljárásban történő elbírálását kérte az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 76a. cikke alapján. A Bizottság 2007. február 23-i beadványában ellenezte az ügy gyorsított eljárásban történő elbírálását. Az Elsőfokú Bíróság 2007. június 7-i határozatával a gyorsított eljárás iránti kérelemnek helyt adott.
- 29 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. március 23-án érkezett kérelmében a Bizottság, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-a alapján elfogadhatatlansági kifogást nyújtott be a keresettel szemben. A fellebbező a kifogásra 2007. április 12-én észrevételeket tett.
- 30 A fellebbező keresetével azt kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy az:
- semmisítse meg a vitatott határozat 1. cikkének 2. pontját annyiban, amennyiben a határozat az NKT II 6.2 fejezetében „A ZuG 2007 11. §-a szerinti egyéb új létesítmények” és „A ZuG 2007 8. §-a szerinti kiosztás” alcímek alatt leírt, az első kiosztási időszakra vonatkozó kiosztási garanciákat a 2003/87 irányelvvel összeegyeztethetetlennek minősíti;

- semmisítse meg a határozat 2. cikkének 2. pontját annyiban, amennyiben ez a pont a Németországi Szövetségi Köztársaságra vonatkozóan előírásokat tartalmaz az NKT II 6.2 fejezetében „A ZuG 2007 11. §-a szerinti egyéb új létesítmények” és „A ZuG 2007 8. §-a szerinti kiosztás” alcímek alatt leírt, az első kiosztási időszakra vonatkozó kiosztási garanciák alkalmazása tekintetében, és ugyanazoknak a teljesítési tényezőknek az alkalmazását rendeli el, mint amelyek az egyéb összehasonlítható meglévő létesítményekre vonatkoznak;

- a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

31 A megtámadott végzéssel az Elsőfokú Bíróság a keresetet, mint elfogadhatatlant, elutasította. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a fellebbező nem volt a vitatott határozat címzettje, ezért a határozat őt az EK 230. cikk (4) bekezdése értelmében személyében nem érintette.

32 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 59. pontjában kifejtette, hogy a vitatott határozat általános hatályú jogi aktus, amely objektíve meghatározott helyzetekre alkalmazandó, valamint általánosan és elvont módon meghatározott személycsoportok felé fejt ki joghatásokat. Mivel a vitatott határozat 1. cikkének 2. pontja és 2. cikkének 2. pontja valamennyi létesítmény üzemeltetőjére vonatkozik, akiket általánosan és elvont módon érintenek az NKT II 6.2 fejezetének előírásai, és akik a gazdaság területén tevékenykednek, a 2003/87 irányelv I. melléklete szerint a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszere alá tartoznak. Ezért ezek a tulajdonosok a hivatkozott rendelkezések vonatkozásában azonos módon érintettek, és ugyanolyan helyzetben vannak.

- 33 Az Elsőfokú Bíróság ezért emlékeztetett arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely jogi aktus címzettjétől eltérő, más természetes vagy jogi személy csak abban az esetben hivatkozhat arra, hogy a kérdéses jogi aktus őt az EK 230. cikk (4) bekezdése értelmében személyében érinti, ha a kérdéses jogi aktus őt egyes egyedi jellemzői vagy minden más személytől megkülönböztető körülményei folytán érinti, és ezáltal a címzettekhez hasonló módon egyedileg érintett (a Bíróság 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én hozott ítélete [EBHT 1963., 213. és 238. o.], C-309/89. sz., Codorniu kontra Tanács ügyben 1994. május 18-án hozott ítéletének [EBHT 1994., I-1853. o.] 20. pontja, C-50/00 P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-6677. o.] 36. pontja és C-263/02 P. sz., Bizottság kontra Jégo-Quéré ügyben 2004. április 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2004., I-3425. o.] 45. pontja).
- 34 Ezzel kapcsolatban az a körülmény önmagában, hogy valamely általános hatályú jogi aktus a különböző címzettekre konkrét esetben különbözően fejt ki hatást, nem emeli ki az egyes címzetteket a többi érintett gazdasági résztvevő köréből, amennyiben az alkalmazása objektíven meghatározott jogi tényállás szerint történik.
- 35 Továbbá a megtámadott végzés 61. pontja szerint a felpereseket egyáltalán nem érinti személyes tulajdonságaik miatt egyedileg a vitatott határozat, sokkal inkább ugyanolyan módon érinti őket, mint a többi létesítményüzemeltetőt, akikre ugyanazon nemzeti és közösségi szabályozás vonatkozik, és akik ugyanabban a helyzetben vannak, mint a felperesek. A felperesek kizárólag az NKT II 6.2 fejezetében lévő előírások szerinti és a 2003/87 irányelv I. mellékletében felsorolt tevékenységek egyikeként gyakorlójakénti objektív üzemeltetői mivoltuk alapján hivatkozhatnának arra, hogy a vitatott határozat érinti őket.
- 36 A megtámadott végzés ugyanazon pontjában az Elsőfokú Bíróság kimondta azt is, hogy a felperesek által felhozott érvek egyike sem kérdőjelezi meg a fenti jogi megítélést.

- 37 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 65. pontjában nem fogadta el különösen azt az érvet, hogy a fellebbező meghatározott személyek szűk körébe tartozik, mert azon tulajdonosok csoportjához számít, akik a 2003-tól 2004-ig tartó időszakban, a ZuG 2007 8. §-ának (1) bekezdése alapján kibocsátási egységeket kértek és kaptak. E vonatkozásban az Elsőfokú Bíróság utalt arra, hogy a fellebbező nem tisztázta, és bizonyítékokkal sem támasztotta alá az általa hivatkozott szűk tulajdonosi kör összetételét. Így sem a fellebbező, sem a másik két felperes nem csatolta az iratokhoz azon tulajdonosok listáját, akik a ZuG 2007 8. §-a (1) bekezdése alkalmazásának haszonélvezői.
- 38 Az Elsőfokú Bíróság továbbá emlékeztetett arra, hogy az a körülmény, mely szerint a kifogásolt intézkedés meghozatalának pillanatában azon jogalanyok, akikkel szemben a hivatkozott intézkedés érvényesül, szám szerint vagy akár egyedileg többé-kevésbé pontosan meghatározhatóak, semmi esetre sem jelenti, hogy e jogalanyokat ezen intézkedés által személyükben érintettnek kell tekinteni, amennyiben csupán az állapítható meg, hogy az intézkedés a benne meghatározott objektív jogi vagy ténybeli helyzet folytán alkalmazandó (a Bíróság C-451/98. sz., Antillean Rice Mills kontra Tanács ügyben 2001. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-8949. o.] 52. pontja).
- 39 Az Elsőfokú Bíróság ezért azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy a vitatott irányelv személyében azért érinti, mert a tulajdonosok szűk köréhez tartozik.
- 40 Az Elsőfokú Bíróság mindezek alapján azt állapította meg, hogy sem a 2003/87 irányelv 5. preambulumbekkezdésében szereplő célokból, sem az irányelv III. mellékletének (5) feltételéből, sem az irányelv más rendelkezéséből nem következik a létesítmények üzemeltetői számára olyan garancia, hogy rájuk egy meghatározott kiosztási rendszer érvényesülhetne, sőt, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek bizonyos mennyiségét megkapják, különösen akkor, ha az állítólagos garancia több

kiosztási időszakra vonatkozik. Éppen ellenkezőleg, a 2003/87 irányelv 11. cikke (1) és (2) bekezdése, figyelemmel a 9. cikk (1) és a 13. cikk (1) bekezdéseire, világosan különbséget tesz az első és a második kiosztási időszak között, és a kiosztható kibocsátási egységek érvényességi idejét egy kiosztási időszakra korlátozza, amiből az következik, hogy a tagállamoknak minden időszakra különálló kiosztási döntéseket kell hozniuk.

A felek kérelmei

41 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést, a fellebbezőre vonatkozó részében;

- semmisítse meg a vitatott határozat 1. cikke 2. pontjának azt a részét, amely az NKT II 6.2 fejezetében leírt, az első kereskedelmi időszakra vonatkozó kiosztási garanciákat a 2003/87 irányelvvel összeegyeztethetetlennek minősíti;

- semmisítse meg e határozat 2. cikke 2. pontjának azt a részét, amely a Németországi Szövetségi Köztársaságra vonatkozóan előírásokat tartalmaz az NKT II 6.2 fejezetében leírt, az első kiosztási időszakra vonatkozó kiosztási garanciák alkalmazása tekintetében, és ugyanazoknak a teljesítési tényezőknek az alkalmazását rendeli el, mint amelyek az egyéb összehasonlítható meglévő létesítményekre vonatkoznak;

- másodlagosan helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést, és utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz;

- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

42 A Bizottság a fellebbezés elfogadhatatlanná nyilvánítását, másodlagosan annak mint megalapozatlannak az elutasítását kéri. A Bizottság kéri ezen túlmenően a fellebbezőnek a költségek viselésére való kötelezését.

A fellebbezésről

43 A fellebbező a fellebbezését két jogcímre alapozza, amelyek alapján a megtámadott végzés hatályon kívül helyezése indokolt, ezek az eljárási jog megsértése és az EK 230. cikk (4) bekezdésének megsértése.

44 A Bíróság eljárási szabályzatának 119. cikke szerint, ha a fellebbezés teljes egészében vagy részben nyilvánvalóan elfogadhatatlan, illetve nyilvánvalóan megalapozatlan, azt a Bíróság – az előadó bíró jelentése alapján és a főtanácsnok meghallgatását követően – indokolt végzéssel bármikor elutasíthatja.

45 A Bíróság álláspontja szerint a jelen ügyben ez a helyzet, és a jelen végzés meghozatalára tekintettel az ügy gyorsított eljárásban történő elbírálása iránti kérelemről nem szükséges külön határozni.

A fellebbezés elfogadhatóságáról

- 46 A Bizottság úgy véli, hogy a fellebbezőnek nincsen már az eljáráshoz fűződő érdeke, mivel a vitatott határozat rendelkezésének a perorvoslati eljárásban történő megsemmisítése semmilyen jogi hatást nem vált ki, miután a Bizottság a K(2007) 5258 sz., 2007. október 26-i határozatával a Németországi Szövetségi Köztársaság által a szabályozásában tett módosításokat és különösen az egységes teljesítési tényezőre vonatkozó eltérő szabályozást engedélyezte.
- 47 A Bizottság a Bíróságnak, a Bíróság eljárási szabályzata 54a. cikke alapján történt felhívására a fenti határozatot bemutatta.
- 48 A Bíróság a fellebbezést elfogadhatatlannak minősítheti, ha az Elsőfokú Bíróság ítéletének meghozatalát követően bekövetkezett tény a fellebbező oldalán fennálló joghatárány elenyészéséhez vezetett. Az eljáráshoz fűződő érdek ugyanis azt feltételezi, hogy a fellebbezőnek a fellebbezésből, annak eredményeképpen, előnye származzon (lásd a Bíróság C-19/93 P. sz., Rendo és társai kontra Bizottság ügyben 1995. október 19-én hozott ítéletének [EBHT 1995., I-3319. o.] 13. pontját és a C-111/99. P. sz., Lech-Stahlwerke kontra Bizottság ügyben 2001. január 25-én hozott végzésének [EBHT 2001., I-727. o.] 18. pontját).
- 49 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy az újabb határozat, amelyből a Bizottság az eljáráshoz fűződő érdek elenyészését levezeti, nem lép a vitatott határozat helyébe, és csupán a vitatott határozat 1. cikkének 2. pontjával való összefüggésben történt módosításokra vonatkozik.

- 50 A fellebbező azonban a vitatott határozat 2. cikkének 2. pontjában írt azon megállapítást is támadja, amely szerint a 2003/87 irányelvvel összeegyeztethetetlenek az első kiosztási időszak kiosztási garanciái, ezért a határozat a címzett tagállam vonatkozásában, az NKT II 6.2 fejezete szerint alkalmazott, első kiosztási időszakban érvényesülő kiosztási garanciák alkalmazása tekintetében előírásokat tartalmaz, valamint ugyanazon teljesítési tényezők alkalmazását rendeli el az összehasonlítható működő létesítmények vonatkozásában.
- 51 Ezen körülmények között és a hiányos adatok alapján a Bíróság nem osztja a Bizottság azon álláspontját, hogy a fellebbezés vonatkozásában a fellebbezőnek nincsen az eljáráshoz fűződő érdeke.
- 52 Ezért a Bizottság által emelt elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

Az első jogalapról: az eljárási jog megsértéséről

A felek érvei

- 53 A fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzésével megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogot és a meghallgatáshoz való jogot. A fellebbező

hangsúlyozza, hogy a valamely jogvitában érdekelt feleknek lehetőségük kell legyen álláspontjuk kifejtésére a jogvita alapját képező minden jelentős ténybeli és jogi kérdésben.

- 54 Az Elsőfokú Bíróság a végzését jelentős részben arra alapította, hogy a fellebbező a pályázók általa hivatkozott zárt körének összetételét nem tisztázta, és bizonyítékokkal sem támasztotta alá, hogy a vitatott határozat a fellebbezőt személyében érinti. Az Elsőfokú Bíróság azonban a fellebbezőt az eljárás során egyetlen alkalommal sem hívta fel arra, hogy ilyen jegyzéket nyújtson be. Ezért a fellebbezőnek nem volt lehetősége arra sem, hogy a jegyzék be nem nyújtásának okát megindokolja az Elsőfokú Bíróság előtt.
- 55 Az Elsőfokú Bíróság külön felhívása nélkül a fellebbezőnek oka sem volt ilyen jegyzék előterjesztésére. A vitatott határozattal érintett pályázók szűk körének összetétele egyébként egyértelműen kiderül a nemzeti szabályozás rendszeréből, és ezáltal nem függ az érintett üzemeltetők jegyzékének benyújtásától.
- 56 Ezen túlmenően lehetetlen lett volna a fellebbezőnek ilyen jegyzéket benyújtania, mivel az Umweltbundesamt (német szövetségi környezetvédelmi hivatal) adatvédelmi okokból az erre irányuló kérelmét elutasította volna. Mindazonáltal az Elsőfokú Bíróságnak lehetősége lett volna pervezető végzést hozni vagy bizonyításfelvételt elrendelni. Az Elsőfokú Bíróság hiánypótlási felhívására a Németországi Szövetségi Köztársaság benyújtotta volna a hiányzó jegyzéket, amely alátámaszthatta volna, hogy a fellebbező az üzemeltetők szűk köréhez tartozik.

57 A Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzésben nem sértette meg az eljárási jogot.

A Bíróság álláspontja

58 Kiindulásképpen meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság – a fellebbező álláspontjával ellentétben – végzésének csupán a tárgyhoz szorosan nem tartozó egyik pontjában utalt arra, hogy a fellebbező nem csatolta a vitatott határozattal érintett üzemeltetők jegyzékét annak bizonyítására, hogy őt a határozat személyében érinti.

59 Az Elsőfokú Bíróság ugyanis a megtámadott végzés 61. pontjában megállapította, hogy a felpereseket a határozat személyükben nem érinti, és a felperesek által felhozott érvek egyike sem kérdőjelezi meg ezt a jogi értékelést.

60 A fellebbező különböző érveire a tekintetben, hogy a vitatott határozattal érintett üzemeltetők szűk köréhez tartozik, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 65. pontjában különösen arra emlékeztetett, hogy az a körülmény, hogy a jogalanyok, akikkel szemben a vitatott határozatban lévő intézkedés érvényesül, szám szerint vagy akár egyedileg többé-kevésbé pontosan meghatározhatóak, semmi esetre sem jelenti, hogy őket ez az intézkedés személyükben érintené, amennyiben csupán az állapítható meg, hogy az intézkedés a benne meghatározott objektív jogi vagy ténybeli helyzet folytán alkalmazandó.

- 61 Ebben az összefüggésben állapította meg az Elsőfokú Bíróság, hogy a fellebbező nem tisztázta, és bizonyítékokkal sem támasztotta alá az általa hivatkozott szűk üzemeltetői kör összetételét. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság, végzésének a tárgyhoz szorosan nem tartozó egyik pontjában megemlítette, hogy a fellebbező a többi fellebbezéssel ellentétben az iratokhoz nem csatolt üzemeltetői jegyzéket.
- 62 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a határozatoknak a tárgyhoz szorosan nem tartozó indokolása ellen irányuló kifogások nem vezethetnek a határozat hatályon kívül helyezéséhez, ezért azokat, mint hatástalanokat eleve el kell utasítani (a Bíróság C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o.] 148. pontja és a Bíróság C-171/05. P. sz., Piau kontra Bizottság ügyben 2006. február 23-án hozott végzés 86. pontja).
- 63 Ezért az első jogalapot mint hatástalant el kell utasítani.

A második jogalapról: az EK 230. cikk (4) bekezdésének megsértéséről

A felek érvei

- 64 A fellebbező ezen jogalappal lényegében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a közösségi határozat által személyében való érintettség fogalmát hibásan alkalmazta.

- 65 A fellebbező a fentiekkel kapcsolatosan előadja, hogy a vitatott határozattal érintett üzemeltetők köre a német jog alapján egyértelműen meghatározott, illetve meghatározható, de legalábbis nem tágítható. Ezen körülmények között az Elsőfokú Bíróság érvelése nem helytálló a vonatkozásban, hogy a kiosztási garanciák további biztosításának megtagadása a vitatott határozatban megállapított, jogilag és ténylegesen alkalmazható, objektív tényálláson alapult.
- 66 A fellebbező álláspontja szerint a vitatott határozat az üzemeltetőket annyira pontosan meghatározza, hogy a ZuG 2007 8. §-ában foglalt tényállásra történő hivatkozással minden további nélkül fel lehetett volna sorolni az üzemeltetőket, anélkül, hogy ennek következtében a határozat lényege tartalmilag megváltozott volna.
- 67 A Bíróság 41/70–44/70. sz., International Fruit Company és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1971. május 13-án hozott ítéletének (EBHT 1971., 411. o.) 21. pontjára történő hivatkozással a fellebbező levezeti, hogy a vitatott határozat egyedi határozatok összességéként is értékelhető lett volna, mivel a Bizottság a saját határozatával a ZuG 2007 8. §-a által érintett üzemeltetők vonatkozásában a kiosztási garanciák további biztosítását megtagadta. Az NKT II vonatkozásában a Bizottság határozata végeredményben, a ZuG 2007 8. §-a szerinti kiosztási garanciák alkalmazását megtagadó részében, mind általános határozat, mind egyedi határozatok összessége.
- 68 A Bizottság álláspontja szerint a fellebbező által felhozott másodlagos jogcímet mint megalapozatlant el kell utasítani. A Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság az EK 230. cikk (4) bekezdését helyesen alkalmazta.
- 69 Egyebekben a Bizottság előadta, hogy a vitatott határozat nem tekinthető egyedi határozatok összességének, mivel a Bizottság nem egyedi kérelmekről döntött, és a német

fél által közölt NKT-hez kapcsolódó iratokban található információk hiányában nem is volt abban a helyzetben, hogy olyan határozatot hozzon, amilyennek a fellebbező a vitatott határozatot megpróbálja bemutatni.

A Bíróság álláspontja

- 70 Mindenekelőtt azt kell megállapítani, amint azt az Elsőfokú Bíróság is helytállóan tette, hogy az a körülmény, hogy a jogalanyok, akikkel szemben valamely intézkedés érvényesül, szám szerint vagy akár egyedileg többé-kevésbé pontosan meghatározhatóak, semmi esetre sem jelenti, hogy e jogalanyokat ezen intézkedés által személyükben érintettnek kell tekinteni, amennyiben csupán az állapítható meg, mint a jelen esetben is, hogy az intézkedés a benne meghatározott objektív jogi vagy ténybeli helyzet folytán alkalmazandó (lásd a Bíróság fent hivatkozott *Antillean Rice Mills kontra Tanács* ügyben hozott ítéletének 52. pontját, a C-131/92. sz., *Arnaud és társai kontra Tanács* ügyben 1993. május 24-én hozott végzésének [EBHT 1993., I-2573. o.] 13. pontját és a C-276/93. sz., *Chiquita Banana és társai kontra Tanács* ügyben 1993. június 21-én hozott végzésének [EBHT 1993., I-3345. o.] 8. pontját).
- 71 A fellebbező érvelése kapcsán, amelyben azt állítja, hogy a vitatott határozatnak kettős jogi természete van, egyidejűleg egy általános hatályú jogi aktus, valamint egyedi határozatok összessége, utalni kell arra, ahogy azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzésének 59. pontjában tette, hogy a vitatott határozat, amelynek címettje a Németországi Szövetségi Köztársaság, általános hatályú, mivel objektív módon meghatározott esetre érvényes, és joghatásokat általánosan és elvont módon körülhatárolt személyek csoportja felé fejt ki.

- 72 Másrészt az a körülmény, hogy a vitatott határozat azon kiosztási garanciák fenntartásának megtiltását eredményezte, amelyekre bizonyos üzemeltetők a ZuG 2007 8. §-a alapján igényt tarthattak volna, nem alkalmas arra, hogy abból a vitatott határozatnak olyan jogi természetére következtessünk, mintha az egyedi határozatok összessége lenne.
- 73 Ellentétben a fellebbező előadásával, abból a körülményből, hogy a tagállam által a Bizottság részére megküldött NKT-nek az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszere alá tartozó létesítmények listáját és a tagállam által az egyes létesítményeknek kiosztani kívánt egységek számára vonatkozó adatot is tartalmaznia kell, nem lehet arra következtetni, hogy a Bizottság a vitatott határozatával egyedi kérelmekről döntött volna úgy, mint ahogy az az International Fruit Company és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló tényállás ismertetőjegy volt.
- 74 Ezt a megállapítást az is alátámasztja, hogy a 2003/87 irányelv III. mellékletének 10. pontjában szereplő jegyzék az érintett létesítmények, és nem a kiosztott egységekben részesülő üzemeltetők név szerinti felsorolása.
- 75 Egyebekben a 2003/87 irányelv 11. cikke (2) és (3) bekezdései alapján a tagállamok, és nem a Bizottság feladata, hogy a kérdéses kiosztási időszakban döntsön arról, hogy összesen hány egységet kíván kiosztani, hogy megkezdje az egységek üzemeltetők részére történő kiosztására irányuló eljárást, és határozzon a kibocsátási egységek kiosztásáról. Az említett döntés az irányelv 9. cikke alapján létrehozott NKT-n és az irányelv 10. cikkén alapszik.

76 Amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 67. pontjában hangsúlyozta, sem a 2003/87 irányelv 5. preambulumbekzdésének szelleméből, sem az irányelv III. mellékletének (5) feltételéből, sem az irányelv más rendelkezéséből nem következik a létesítmények üzemeltetői számára olyan garancia, hogy rájuk egy meghatározott kiosztási rendszer érvényesülhetne, sőt, hogy megkapják az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek egy meghatározott számát. Ezt a megállapítást egyébként az NKT II-nek a Németországi Szövetségi Köztársaság által utólag készített és a Bizottság által elfogadott módosítása is alátámasztja.

77 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság, azon megállapításával, hogy a vitatott határozat általános hatályú jogi aktus, és a fellebbezőt személyében nem érinti, nem alkalmasza tévesen az EK 230. cikket.

78 Mindazonáltal utalni kell arra, hogy noha a fellebbező nem kérheti a vitatott határozat megsemmisítését, lehetősége van az említett határozat alkalmazásával hozott nemzeti intézkedéseket az EK 234. cikk figyelembevételével eljáró nemzeti bíróságok előtt vitatni, és ennek keretében e határozat jogellenességére hivatkozni (lásd a Bíróság 216/82. sz. *Universität Hamburg* ügyben 1983. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 1983., 2771. o.] 10. pontját, valamint a C-70/97. P. sz., *Kruidvat kontra Bizottság* ügyben 1998. november 17-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-7183. o.] 48. és 49. pontját).

79 Mindezekre tekintettel tehát ezt a jogalapot – mint nyilvánvalóan megalapozatlant – el kell utasítani. Ezért a fellebbezést egészében el kell utasítani.

A költségekről

⁸⁰ Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen eljárási szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a fellebbező peresztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**

- 2) **A Bíróság a Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH-t kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások